

Klasa III przesyłek zwyczajnych:

Od 1 do 100 km. po 12 fenigów za 100 kg. i każdy kilometr; za odległości powyżej 100 km. obliczenie dokonywa się wedle stref 10-kilometrych z zastosowaniem opłaty, przypadającej z obrachunku po 12 fen. za połowę strefy.

Oprócz tego pobiera się stała opłata stacyjna w wysokości 80 fen. za każde 100 kilogramów.

Klasa IV przesyłek zwyczajnych:

Od 1 do 100 km. po 10 fenigów za 100 kg. i każdy kilometr; za odległości powyżej 100 km. obliczenie dokonywa się wedle stref 10-kilometrych z zastosowaniem opłaty, przypadającej z obrachunku po 10 fen. za połowę strefy.

Oprócz tego pobiera się stała opłata stacyjna w wysokości 80 fen. za każde 100 kilogramów.

W zależności od tego podlegają zawieszeniu tablice opłat przewozowych dla wyżej wymienionych klas, podane w dziale B tejże części IV-ej.

Warszawa, dnia 11 czerwca 1920 r.

Minister Kolei Żelaznych:

K. Bartel

314.

ROZPORZĄDZENIE**Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej.**

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego, z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. zarządza się, co następuje:

Art. 1. Każdy towar, wprowadzony do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej, podlega opłacie celnej według taryfy, ogłoszonej w Dzienniku Ustaw Rzplitej № 95, poz. 510 z d. 22 grudnia 1919 r., o ile w niej nieznaczono wyraźnie, że wolny jest od cła.

Taryfę celną uzupełniają wyjaśnienia wydane do niej przez Ministerstwo Skarbu, mające równą moc obowiązującą, jak sama taryfa.

Od towarów, które podlegają opłatom spożywczym lub innym, należy prócz cła przywozowego pobierać wszystkie opłaty wewnętrzne, przypadające w myśl obowiązujących ustaw.

Towary przewożone przez obszar celny Rzplitej Polskiej lub wywożone z niego podlegają opłacie celnej.

Art. 2. Do wymiaru i poboru ceł oraz do wszystkich czynności przy odprawie celnej towarów powołuje się urzędy celne.

Art. 3. Przywozu i wywozu towarów przez linję celną dozwala się tylko na drogach celnych.

Drogami celnymi są:

- a) koleje żelazne, służące do użytku publicznego,
- b) przystanie morskie i wjazdy do nich, otwarte dla ogólnego ruchu towarowego,

c) drogi lądowe i wodne, które uznano jako drogi celne i o których podano do wiadomości publicznej.

Wszystkie inne drogi uważa się za uboczne.

Przekraczanie linii celnej z towarami na drodze ubocznej dopuszcza się tylko za zezwoleniem władzy celnej.

Art. 4. Przewozu towarów przez linię celną dozwala się tylko w porze dziennej, t. j. po wschodzie i przed zachodem słońca.

Tam, gdzie tego wymaga konieczna potrzeba, może władza celna zezwalać na wyjątki.

Przewozu przez linię celną osób i towarów dokonywanego przez publiczne zakłady przewozowe według normalnego rozkładu jazdy, dozwala się zarówno w dzień, jak w nocy.

Ruchu osobowego na drogach kołowych dozwala się tylko w porze dziennej. Ministerstwo Skarbu może jednak zezwolić na ulgi w tym zakresie.

Art. 5. Na towary pochodzące z krajów, które towary lub statki morskie polskie traktują gorzej, aniżeli towary lub statki innych państw, można drogą rozporządzenia nałożyć cła odwetowe.

Art. 6. Przywozu i przewozu artykułów stanowiących przedmiot monopolu państwowego dozwala się tylko na podstawie osobnych pozwoleń.

Osobne przepisy postanawiają, które przedmioty podlegają ograniczeniom inonopolowym.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami może zakazać lub ograniczyć przywóz i wywóz pewnych towarów ze względów dobra publicznego.

Art. 7. Do zastosowania pozycji taryfy, według której wymierza się cło od towaru miarodajnym jest stan, w jakim się towar znajduje w chwili przejścia przez linię celną.

Przedmioty złożone z różnych materiałów, o ile w taryfie nie wymieniono ich osobno ze względu na ich użytek lub nie odniesiono ich w drodze rozporządzenia do jednej z pozycji taryfy, należy clić według tej pozycji, która obejmuje główną część składową tych przedmiotów o największej stosunkowo wadze.

Za zasadniczą podstawę do stosowania stawek celnych przyjmuje się materiał, z którego towar sporządzono lub użytek, do którego towar przeznaczono.

Mechaniczne mieszaniny ze składników, podlegających różnym stawkom, o ile w taryfie nie wymieniono ich z osobna, należy clić według składnika, podlegającego najwyższej stawce, o ile ilość jego nie jest zupełnie nieznaczna i nie posiada drugorzędnego znaczenia.

O ile towaru nie wymieniono w taryfie, należy stosować pozycję taryfy, dotyczącą towaru o wyższej stawce możliwie zbliżonego pod względem jakości, sposobu wyrobu, albo też użytku, do jakiego służy.

Art. 8. Cło pobiera się według podanych w taryfie celnej podstaw wymiaru, t. j. według wagi, miary, ilości sztuk i t. d.

Za podstawę wymiaru cła według wagi przyjmuje się wagę surową albo wagę czystą.

Od towarów, wprowadzonych w stanie nieopakowanym, pobiera się cło według wagi czystej.

Według wagi surowej cli się towary, których stawka nie przekracza 20 marek w złocie od 100 kg., a z towarów podlegających wyższej stawce tylko te, co do których taryfa celna zawiera wyraźne postanowienie.

Używane zwykle w handlu zarówno zewnętrzne jak wewnętrzne opa-

kowania towarów, podlegających oczeniu według wagi czystej, o ile nie podlegają cłu wyższemu niż sam towar, wolne są od cła.

Opakowanie zewnętrzne i wewnętrzne, nieodpowiadające zwyczajom handlowym należy poddać oczeniu.

Taryfa podaje, w których wypadkach przy oczeniu towarów według ich wagi czystej do wagi towaru doliczać należy wagę bezpośredniego (wewnętrznego) opakowania. Od towarów w opakowaniach drobnych przeznaczonych dla spożywców, cło opłaca się łącznie z wagą opakowania, o ile to ostatnie służy podczas spożycia.

Do wagi płynów, wprowadzanych w cysternach lub innych w tym celu urządzonych środkach przewozowych zarówno lądowych jak wodnych, o ile płyny te podlegają oczeniu według wagi surowej a taryfa celna nie zawiera odmiennych postanowień, dolicza się 20% wagi czystej jako tarę.

Art. 9. Od towarów w pocztowym obrocie pakietowym do 5 kilogramów surowej wagi pobiera się w przywozie cło od pakietu w wysokości 3 marek w złocie, o ile przesyłka pocztowa nie zawiera towarów, podlegających cłu wyższemu niż 100 mk. za 100 kg. lub towarów, które clić należy od sztuki.

Art. 10. W przywozie wolne są od cła następujące przedmioty:

- 1) przedmioty przeznaczone do bezpośredniego użytku zwierzchników państw obcych, podczas ich chwilowego pobytu oraz uwierzytelnionych zastępców dyplomatycznych obcych państw pod warunkami określonymi w osobnych przepisach;
- 2) przybory urzędowe, jako to: flagi, godła, pieczęcie i druki, przeznaczone dla uwierzytelnionych na obszarze celnym zastępców dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych;
- 3) przedmioty niezbędne potrzebnie przy rokowaniach, rozprawach, dochodzeniach i innych urzędowych czynnościach władz publicznych,
- 4) ordery i medale wystawowe, nadane przez rządy państw zagranicznych,
- 5) towary, będące przedmiotem monopolu państwowego, sprowadzane przez zarządy monopolów państwowych,
- 6) środki płatnicze,
- 7) zabytki starożytności, dzieła sztuki, nauki i przemysłu, oraz środki i preparaty naukowe, przeznaczone do zbiorów publicznych i zakładów naukowych jakoteż dzieła sztuki artystów polskich,
- 8) materiał budowlany, przybory potrzebne do utrzymania ruchu i wogóle do wykonania służby na położonych przy linii celnej drogach łącznikowych i stacjach kolei zagranicznych,
- 9) produkty rolne i gospodarstwa wiejskiego, pochodzące z majątków przeciętych linią celną, których zarząd znajduje się w obrębie polskiego obszaru celnego,
- 10) wzory i próby towarów nienadające się do innego użytku, prócz przedmiotów monopolu państwowego oraz środków spożywczych,
- 11) przedmioty używane, które podróżni, funkcjonariusze publicznych zakładów przewozowych, woźnice, flisacy i lotnicy mają przy sobie do swego osobistego użytku oraz wykonywania zawodu; żywność i lekarstwa, potrzebne w czasie podróży, o ile przedmioty te pod względem jakości i ilości odpowiadają potrzebie i stosunkom osób podróżujących, jako też przedmioty monopolów państwowych w ograniczonej ilości, oznaczonej w drodze rozporządzenia,
- 12) środki przewozowe wprowadzone do czasowego użytku jako to: wagony kolejowe, wozy, statki wodne, samochody, rowery i samoloty, wraz z przedmiotami służącymi do ich wewnętrznego

urządzenia lub potrzebnymi do utrzymania ich w ruchu, jako też inne środki transportowe, jak: taczki, kosze, sanie, putnie i t. p. uprząż i okrycia zwierząt wierzchowych, pociągowych i jucznych, o ile te środki i przedmioty były już używane, służą wyłącznie do przewozu osób oraz przewozu lub przenoszenia towarów i nie ma podejrzenia, że zamierzono ominąć opłatę celną;

Przy wprowadzaniu samochodów, motocykli, rowerów i samolotów, jako środków transportowych, należy zawsze żądać zabezpieczenia cła. Przy wprowadzaniu wszelkich innych środków transportowych takiego zabezpieczenia żądać należy tylko w wypadkach podejrzanych.

- 13) trumny ze zwłokami, urny z popiołami zwłok wraz z należąciami do nich wieńcami i kwiatami; wieńce, kwiaty oraz przedmioty, przeznaczone do utrzymania lub ozdoby grobów poległych żołnierzy państw obcych,
- 14) towary, od których cło nie przekracza 10 fenigów.

Art. 11. Nadto może Ministerstwo Skarbu zwalniać od cła w drodze osobnego pozwolenia następujące przedmioty:

- 1) ruchomości używane osób przesiedlających się do obszaru celnego po dłuższym pobycie za granicą, jeżeli służyć mają do ich własnego użytku lub do wykonywania zawodu,
- 2) wyprawy ślubne osób płci żeńskiej, które wskutek zawarcia związku małżeńskiego z osobą na obszarze celnym stale zamieszkałą, przesiedlają się do tego obszaru,
- 3) przedmioty używane, otrzymane w spadku,
- 4) rzeczy przeznaczone do własnego użytku pogorzalców, osób dotkniętych powodzią lub poszkodowanych wskutek innych klęsk elementarnych, jako to: środki spożywcze, ubrania, sprzęty domowe, przedmioty służące do odbudowy lub prowadzenia gospodarstwa, tudzież, aż do odwołania rzeczy niezbędnie potrzebne do celów akcji ratowniczej, prowadzonej przez publiczne krajowe i zagraniczne organizacje filantropijne, instytucje państwowe i komunalne,
- 5) towary krajowe, które zwrócono z zagranicy do obszaru celnego w stanie niezmienionym.
- 6) zagraniczne towary oclone, które następnie przeznaczono do powrotu za granicę,
- 7) używane i opatrzone znakami zwrotne opakowania zewnętrzne i wewnętrzne, jako to: beczki, skrzynie, kufry, butle żelazne, kosze, flaszki, worki i t. p., pochodzące z krajowych przesyłek wywozowych,
- 8) znakami zaopatrzone opakowania zewnętrzne i wewnętrzne, jako to: beczki, butle żelazne, flaszki, worki i t. p., które nadchodzą z zagranicy, jeżeli wywiezione zostaną napowrót za granicę.

W wypadkach, wymienionych w ust. 1—3 zwolnieniu od cła nie podlegają artykuły spożywcze, materiały, półfabrykaty i surowce.

Art. 12. W porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu Ministerstwo Skarbu może zezwalać:

- a) na czasowe wprowadzanie bez opłaty cła materiałów i części składowych, służących do wytwarzania w kraju fabrykatów, przeznaczonych po ich wykończeniu do wywozu za granicę, oraz na przywóz towarów na niepewną sprzedaż (np. międzynarodowe jarmarki, konkursy przemysłowo-handlowe, kontrakty i t. p.).

- b) na wywóz krajowych towarów za granicę celem ich uszlachetnienia, jeżeli tego rodzaju uszlachetnienia nie można na obszarze celnym dokonać wcale, albo w dostatecznej mierze, lub w równie dobrym stopniu, jak za granicą.
- c) wyjątkowo ze względu na dobro publiczne na czasowe wprowadzenie bez opłaty cła przedmiotów przeznaczonych do przejściowego użytku (np. przyborów wiertniczych, dla przemysłu naftowego, węglowego i t. p.).

Prócz tego Ministerstwo Skarbu może zezwolić na czasowe wprowadzenie bez opłaty cła towarów do doświadczeń na wystawy, konkursy, do wypróbowania lub naśladowania, tudzież wzorów agentów podróżujących.

Wszystkich tych pozwoleń udzielać się będzie pod warunkiem zabezpieczenia cła i tylko w stosunkach z temi państwami, które przestrzegają zasady wzajemności.

Art. 13. W celu obrotu towarów między obszarem nadgranicznym a takim samym obszarem państwa sąsiedniego, może Ministerstwo Skarbu, stosownie do potrzeb miejscowych zezwalać na konieczne ułatwienia.

Art. 14. Cło pobiera się w walucie złotej.

W drodze rozporządzenia ustanowi się, które z obcych monet złotych można przyjmować przy wpłaceniu cła. Róż do dalszego zarządzenia można uiszczać cło również w biletach Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej z dopłatą (agio), której wysokość oznaczy się w drodze rozporządzenia.

Sumę opłat celnych zaokrągla się do 5 fenigów, przyczem należność mniejszą od 5 fenigów liczy się jako 5 fenigów, należność od 6 fenigów za 10 fenigów i t. d.

Art. 15. Oprócz cła pobiera się opłatę składową od towarów przyjętych na skład urzędowy i opłatę manipulacyjną.

Urzędy celne, posiadające własne składy urzędowe, pobierać będą za towary złożone na skład opłaty składowe według osobnych przepisów.

Za pierwsze trzy dni nie pobiera się opłaty składowej.

Przy przesyłkach towarowych, podlegających opłacie cła, pobiera się opłatę manipulacyjną w wysokości 02% od należności celnej, najmniej jednak 1 mk. O ile te przesyłki zawierają towary niezadeklarowane przez stronę lub zadeklarowane w sposób niepełny, podlegają prócz tego dodatkowej opłacie manipulacyjnej w wysokości 10% od należności celnej. Przy przesyłkach pocztowych, podlegających cłu, opłata ta wynosi 1 mk. od każdej paczki.

Ministerstwo Skarbu ustali, w jakich wypadkach i w jakiej wysokości uiszczać należy opłatę za wykonywanie czynności poza godzinami urzędowymi lub poza obrębem miejsca urzędowego, oraz za konwojowanie lub strzeżenie towarów.

Art. 16. Orzekanie w sprawach stosowania taryfy i przepisów celnych należy wyłącznie do władz skarbowych. Dochodzenie roszczeń drogą sądową jest niedopuszczalne.

Zażalenia w sprawie stosowania taryfy celnej i wydanych do niej wyjaśnień, zgłaszać należy protokularnie zaraz przy oczeniu.

Do protokołu dołącza się próbki, fotografie, opisy i t. d., których tożsamość powinna być stwierdzoną zarówno przez urzędnika rewidującego, jak i przez stronę.

Urząd celny uwzględnia bezpośrednio zażalenia, które uznaje za uzasadnione, wszystkie zaś inne przedstawia bezzwłocznie do rozstrzygnięcia Ministerstwu Skarbu, które wydaje orzeczenie w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu lub z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

W razie nieuwzględnienia zażalenia, strona interesowana ponosi koszty postępowania.

Koszty te ściąga się w drodze administracyjnej.

Zażalenia przeciwko administracyjnym zarządzeniom urzędów celnych, nie będącym w związku z taryfą celną, należy wnosić na piśmie w tym urzędzie, który wydał zarządzenie, będące przedmiotem zażalenia.

Do czasu urzędzenia sądownictwa administracyjnego decyzje Ministra Skarbu w sprawach celnych są ostateczne i nie podlegają zaskarżeniu.

Art. 17. W zastępstwie strony interesowanej na jej zlecenie mogą załatwiać formalności celne przy odprawach w urzędach celnych prawnie przez nią upoważnione osoby prywatne, przedsiębiorstwa przewozowe lub ekspedycyjne, które w tych wypadkach ponoszą całkowitą odpowiedzialność przed władzą skarbową za naruszenie obowiązujących przepisów celnych. O ile wymienione przedsiębiorstwa nie znajdują się pod zarządem państwowym, a trudnią się załatwianiem formalności celnych zawodowo, to do czasu ustawodawczego uregulowania sprawy powinny poddać się specjalnym przepisom administracyjnym, ustalającym warunki na jakich przedsiębiorstwa podobne mogą prowadzić swe czynności w urzędach celnych.

Art. 18 Aż do wydania jednolitych przepisów o karaniu przemytnictwa, uchylenia się od cła lub jego ukrócenia oraz przekroczeń przepisów celnych, w szczególności popełnianych przez nieprawidłowe i niedokładne deklarowanie towarów, należy na obszarze b. zaboru austriackiego i b. dzielnic pruskiej stosować przepisy i ustawy tamże dotąd obowiązujące, na obszarze zaś b. zaboru rosyjskiego ustawy i przepisy obowiązujące tam w dniu 1 sierpnia 1914 roku.

Art. 19. Niniejsze rozporządzenie obowiązuje na wszystkich ziemiach, należących do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 20. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie od dnia 1 lipca 1920 r.

Jednocześnie uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 4 listopada 1919 r. o taryfie celnej (Dz. Ust. № 95 poz. 510 z dn. 22.XII 1919 r.), z wyjątkiem postanowienia ust. 2 art. 19, dotyczącego uchylenia mocy obowiązującej. Austr. węgier. ustawy o taryfie celnej z dn. 13 lutego 1906 r., niemieckiej ustawy o taryfie celnej z dn. 25 grudnia 1902 r., ros. taryfy celnej z dn. 13(26) stycznia 1903 r., dalej wszystkich taryf celnych, wydanych przez okupantów, wreszcie wszystkich wydanych do tych ustaw i taryf przepisów wykonawczych, instrukcji, rozporządzeń i t. p., które to postanowienie pozostaje w mocy.

Art. 21. Szczegółowe przepisy o wykonaniu niniejszego rozporządzenia wyda Minister Skarbu.

Warszawa, dn. 11 czerwca 1920 r.

Minister Skarbu:

W. Grabski

Minister Przemysłu i Handlu:

w z. Henryk Strasburger